

(Syn kostí

Vyšel z horních vod příbytku bohů
vyšel ze zenitu podsvětních nebes
kousek kosti
Synu kostí má krásná rybo
zrcadlo měnící kosti ve šťávu
bledý obličej požáru barevných zrcadel vybledlých ale
proměňujících
plač a běsni
neboť den jenž přichází je dnem útoku
bledosti
ohromující bílý den procházející napříč stěnami
bahna
ale již promluv, ať zazní alespoň jediné slovo
a hlavně mlč a nenaháněj strach
řekni alespoň
že tento den neprojde bez kapes
na nepředstavitelné exploze
a že bude pršet máslo a ztuhlá krev
tedy: syn kostí usíná probuzením a praví
náměsíčnému oměji
že protáhlý cylindr zakrývající domy
není klamným zdáním
trpím
a miluji
vejce zvláštní vši a tvou sestru

proto sním o nesmírném šílenství
v němž je ponořena zpitá zdechlina
jež chce uzříť
děsivé svítání
z něhož zná pouze nekonečnou lásku tmy
uzavřenou v jejím srdci
a lidi, exploze v očích jisker
víc nic
nic než
ocasy chřestýšů a bohů
co chřestí své nesrozumitelné rytmy smrti
smrt z kraje mrtvých
sádrové zrcadlo
tančí s tanečnicemi krásnými
až rozpalují
tanečnice krásné
jako vejce
vlny, smrt
syn kostí se probouzí usínáním a praví:
zdravím
není to uvěřitelné, ale je to možné
přesto se
touží prahne pije
hoří černá bije
a jí
hostie bifteky topinky vůl

Kůl a tvá sestra
krásná
až křičí
jako o Dušičkách když se rodila její krása
mezi slzami kobkami meči a králi
jež nepřežili svůj kamenný osud
ani sami sebe
syn kostí šustí šupinami usíná ve spánku
a zcela probuzen praví
dobrou noc
a dodá to je moc aniž by věděl proč
to je přespříliš
sám ďábel má na kahánku
a právě v ten okamžik
posvěcen peřím ptáků
syn kostí kráčí po hlavě
svýma nohama
to je přespříliš skladiště je plné
až po hlídku
krátkozrakých republikánských mříží
tedy syn kostí usíná probuzením a křičí
kvůli osmihodinové pracovní době
zavírá se
a v ohradách to hned odpovídá
skáče mručí každý kus rohatého dobytka
syn kostí zmizel a pravil
sbohem

Bůh se zjevil to je naprostý konec zbývá smích
ale syn kostí pláče
a jeho šílenství vzrůstá
nikdo jej neutiší
jeho hněv hněte vzduch v němž nikdo neumí milovat
jeho sestru
pomalu trojbarevnou a potměšilou
která pláče
jeho sestru mlékařku když Bůh chce svými rohy pít
bez žízně
syn kostí tedy vezme roh a zatroubí na krávy

Cylindr domů se rozněží
aby rozesmál celý svět i s bohy
co pláčou své rohy
navždy pozření synem kostí jenž křičí to je
dost
velryby připlouvají je to kostice
živůtku
která křičí žízní šťávu
syna kostí boha krávy
jejíž rohy otravují
mou šíravou radost
naneštěstí se zabijí
nedopatřením republikánů a krávy
jejíž rohy a bohové
mají stejnou žízeň

a protáhlý cylindr
který pláče
nad synem kostí boha jehož rohy jsou krávy
pro toreadora naplněného něhou
který pláče nad
osudem krávy jež zpívá
zpívá zpívá zpívá
aniž by přesně věděla proč

Syn kostí hovoří

Tluču jako hluchý na bránu mrtvých
tluču hlavou až stříká krev
je z toho rvačka a vedou mě
na stanici
kde mě poldové
osvěží kopanci při výslechu
ale já jsem si přeci nezačal
s branou mrtvých, kterou jsem chtěl vyrazit,
kdybych rozdupal toho zakrváceného tupce
s návaly horka a studu
nikdy jsem nechtěl, aby mě odtáhli
tak daleko od těchto bran, na něž jsem tloukl
hlavou, nohama, duší a prázdnotou,
které mi patří a které jsou mnou
zemřete pro mně, když umírám
zabijte mě, když zabírám
a sněte, když opouštěte tento svět na vás páchám
sebevraždu
tluču krvavou hlavou na jámu nebes
zastihla mě právě naživu jen naruby
před branami smrti
před branami moře
před smíchem mrtvých
před smíchem moří

otřesený a roztržštěný tím ostrým vznešeným smíchem
za branou zániku rozptýlený
mrtvý
ale já křičím a můj křik mě stojí tolik bezhlesých úderů
kolik jich vyřvu a vydávám ztlučení a s lebkou
v plamenech
a v hlubinách podzemí v kořenech
v nejhlubších útrobách země a větru
oblékám si naruby ztuhlou krev
a nervy zuřivě hypnoticky pulsující
zadupte zašlapejte toto tělo které odmítá
žít s mrtvými
s těmi svinskými mozky shnilými za živa
pohleďte na mě stoupám dolů pod hroby
až k nejvyššímu vrcholu v nitru skutečnosti
prohýbám se vznešeným smíchem v černé jámě smrti
obklopen vášnivým chechotem mrtvol

Definitivní odhalení dřevěná noha archanděla posledního dne je ve skutečnosti z kovové mříže je to převrácená Eiffelova věž, vždy vyzdobená, jako kdysi, za večera velké vody, světlicí topolů.

Jeho cylindr je bez konce, doslova se ztrácí v nekonečných výškách a neustálá pupeční šňůra z pupku Světa se věčně opakuje.

Jak stojí psáno, země se chvěje. Obrovská trhlina na kůře světa roste a spojuje jeden pól s druhým.

Vzlykot lidí roztříští jejich zuby a kupa zmatených lidí se valí, zatímco zemská kůra se v širokém rozpínavém pohybu rozprostře do tvaru kruhového podnosu. V ten okamžik planeta začne vyvrhovat svůj centrální oheň nebeským prostorům. Náhle začne mráz –273 stupňů Celsia. Ze zeměkoule je talíř. Co poledník, to jednoduchý poloměr kruhu. V tlačnici posledního dne antický filosof, který tvrdil, že svět je plackou, pyšně plive do tváře obráncům sférického vesmíru. Přinese měřidlo, výpočty, experimentální důkazy. Vše se ztrácí ve směšném lese čísel.

Tik Tenstrach spočívá v tureckém sedu na vrcholu rozpadlého kredence a třese se obdivem. Zeměkoule je placka, je z ní talíř. Ale ne, sběračka na pěnu. Řiť každého vulkánu odlehčená od vyměšovaného ohně se nadále otevírá jako oko nad nekonečným prostorem *vespod*.

Tento celek vytváří obraz s vysoce moralizující symbolikou: pastýř idumejský stojí na okraji kráteru zejícího do nicoty, s celou hvězdnou oblohou nad hlavou a pod nohama, již může pozorovat, a ozdoben je další hvězdnou oblohou, která je optickým jevem utvořeným z jeho vlastního odrazu.

Předmluva: v tomto nádherném změtení objevuje několik dobromyslných duší podstatná zjevení.

Pan Tik Tenstrach čte všechny knihy lidstva pojednávající o evoluci druhů tak, že začíná na konci a končí na začátku.

Mystická symbolika tohoto jednání se odhalí, když v kapesním zrcátku prohlížíme znaky $A \Omega$: stanou se z nich vskutku ΩA .

Z nekonečného pole významů, jež skrývá tento symbolismus, předhodíme ubožákům, kterým záleží na racionálním smyslu, následující:

Během skutečného vývoje, živý člověk, pozdější než jeskynní andělé z nebes, pozdější než podzemní lidé a lidé stínových odrazů, předcházeli zvířatům. Ty nejsou ničím jiným, než výsledkem sestupného vývoje destruktivní evoluce, degenerace člověka upadlého z „primordiálního stavu“.

Mihulí polibek na jeho fialový prst Tik Tenstracha vzbudil. Ihned se dostal do transu:

Lidé s obličejí posetými knoflíky, zvolal, nastává Éra Benzénu a já jsem její prorok.

Budu vám vyprávět podivuhodné příběhy...

...

(Nyní, díky parabole „Velkého porézního Slona“, hustí do svých bratrů rovnocennou skutečnost všeho a prázdnotu abstrakcí)

Entomolog, který se živí hmyzem, uspí díky zázračné inhalaci CCl_4 věčným spánkem rodinu motýlů.

Nyní několik základních pojmů z chemoterapie, které se budou hodit:

Metan CH_4 poskytuje substitucí několika chlorovaných derivátů CH_3Cl monochlormetan CH_2Cl_2 dichlormetan nebo metyldichlorid CHCl_3 chloroform CCl_4 chlorid uhličitý (účinky anestetické analgetické hypnotické a toxické)

V této tékové mlze mizí vitríny se sbírkami hmyzu, antická mrtvá města, města Is uspaná zvony chloridu uhličitého (vím, o čem mluvím).

To je lidská zbraň proti Hmyzu (členovci, otřesná definice). Každý přeci ví, že hmyz je Dábel.

Sbor domovnic

Kolo života přetočené do střídání století chtělo tomu, že v tomto roce Osiris a Isis uvázli v povolání domovníků v přepychově vybaveném hotelu Uhlířské ulici v chudinské čtvrti.

Pak se Tik Tenstrach s výdechem posadil. Vyndal sklápěcí klobouk, vycpal ho zmačkaným papírem, aby vypadal jako nový, škrtl sirkou o svou špatně oholenou tvář a cylindr zapálil. Rudý požár se rozšířil po vrcholcích stromů a osvětlil planetu. Pan Tik Tenstrach odchází s hlavou pokrytou popelem.

Po éře šneka bucláka přichází éra Benzénu. Volatilní suchost benzénových studánek. Tem-guel, trrrr... jemný tučný hermelín CCl_4 .

1. *Mrtvě zrozený!* čili lékař zločinec

Často se říkalo, že pokud se bytost omezí na své hranice, dojde k jejímu zrození², a jakmile uvidí lidské tváře s odpornými stigmaty, kteří střeží její příchod na svět, spustí strašný křik a vrátí se nazpět do mateřského lůna, jehož výduť – postrach mateřství – se začne pozvolna zmenšovat, až dosáhne svého panenského tvaru, jaký mělo před devíti měsíci. Ve skutečnosti, pokud něco takového vůbec existuje, byl večer 8. srpna 1927 zavolán do rodiny Těchstrachů doktor z Mont de Marsan, prefektury Landes³, aby přivedl na svět dítě (pokud by se narodila holčička, chtěli ji nazvat Klapka, a pokud chlapec, pak Tik). Operace se neobešla bez komplikací. Muselo dojít k císařskému řezu; matka z toho zemřela, vytažené dítě nejevilo známky života, nýbrž známky prudké žloutenky. Aby nazítří oba mohli být pohřbeni ve stejné rakvi, lékař projevil pragmatického ekonomického ducha a vložil dítě zpět do mateřského lůna a zašil jej (sic). Nazítří, když ji pokládali do rakve, uslyšel v jejím břiachu křik. Doktor se se zvláštním pousmáním omezil pouze na to, že nacpal do rakve otruby, aby to troubení utlumil.

2. *Protokol o úmrtí*: Isis Osiris domovnici se zvláštními zvyky krásná prostitutka Mábel Bábel – Nájemník ze šestého si nevyzvedl mléko – Najít komisaře Tykrávu a policistu Prase. Výstup, Rozhovor Tik Tenstrach Strejda poustevník (Isis a Prase) (Tykráva a Osiris) (negramotná Bábel) – Vyrazení dveří. Úzký kumbál. Arménský vonný papír. Uzávěr z karafy. Kanystr benzínu. Poházené mokré prádlo. Bábel brečí, a když „vidí“ rybu břichem vzhůru plující v prostoru přístěnku, rozumí: mrtvý. Papíry homo sapiens narozený v den své smrti na stejném místě.

2) Pernanbouc.

3) Doktor Gilbon

Potvrzení občanského stavu. Babel hovoří o svém postupném mládnutí. Znovu prodáváme oblečení a vysoušíme podlahu hadrem. Jediná pohřební služba se stará o tučné schrány první bytosti, která ve světovém vývoji překonala první lidské stádium. Soudní lékař z této čtvrti doktor Gilbon konstatuje úmrtí progresivním zkapalněním (častý případ u mořských hvězdic) – Nechce ani slyšet o Tik Tenstrachovi a hádá se kvůli tomu s domovníkem V noci vsadili oba dva do basy vyspávali opici v jednom se pomalu vařily výčitky svědomí a v druhém bolest z této podivné smrti. Druhý den ráno je našli, jak zpívají „Šla Nanyňka do zelí“. Chudáci, zbláznili se.

3. *Do cely*⁴: Klapot schodiště nebo mlýn sklepů. Bubu⁵ pytle mouky Tik tak – *bubliny* hnací řemeny páčka klička červená brzdy táhlo [].

(různé velikosti, nakonec chycené v kruhu)

4. *Dětství a vzpomínky na to, co bylo předtím*: Bledý spánek na čerstvém vzduchu – písňe tvář na podlaze deštivé dny – Věž ve Věžáku – sen – čísla pluků – dítě celé bez sebe drží za ruku svou matku⁶

4) Míra k ničemu – návrat zpět – návrat ke všemu.

5) Bubu – jméno stejné jako Barbelo, Sabaoth nebo Adonai Elohim – poslední z posledních demiurgů gnostických aiónů vzhledem ke svrchovanému bytí.

6) Upřesnění vzpomínek z dětství: jeho první slova: „Ty, ty, ty, ty to budeš platit,“ zoufalé žalozpěvy, které znají matky, jejich synové jsou ve věku batolat, a které potom zapominají – mystérium – odtud pochází dojetí a bolest z jejich zapomenutí, která bude pro jejich syny po celý zbytek života určující příčinou sebevražd podle Maxima Gorkého – Milostpaní – v šesti letech válka proti islámu u španělských hranic – úzkost z bombardování – celé město v troskách – ráno nachází svou matku mrtvou a otec zastřelen jako dezertér – odtud neurotismus a jeho dvě zmíněné halucinace – chuť k otupování – jeho megalománie se zrodila později na venkově před

5. *Dospívání a chlorid uhličitý*: Postupné racionální otupění – První probuzení na hromadě cihel u východu z laboratoře

Tik Tenstrach v lásce miloval pouze smrt. A jeho láska byla krutá a ledová jako éter. Kdekoliv se nachází: hospoda, dancing, divadlo, tak pokud se stalo, že se jeho pohled zachytil ženské šíje, bylo to, jako by ji zasáhl proudem studeného a pevného světla. Bledá žena ocejchovaná na krku s tiky omluv a nemotornostmi hysterky jej sledovala až na lože. Metodik a posměváček ji svlékl, pak ji začal zvláštně masírovat a pouze její zmatek způsobil, že si to mohla splést s erotickým hlazením. Masáž spočívala v zaškrcení páteře, ve stisku spánku, koutků očí a krku. Tělo záhy ztuhlo a znehybnělo a v transu se začalo ochlazovat. Pak na svatebním loži sloužil mši, aby přivolał chmurnou posedlost temnotou. Když ji vzbudil dýchnutím na oči, cítila se zcela ovládnutá

anglickou káčou a opovržením dospělých – sexuální neklid, láska ke zlé stařeň, maceše nad hrobem a k malé churavé holčičce – jeho babička byla patriarchou. Po prvním přijímání se stal heretikem – zakládá své vlastní náboženství (objetí universální duše), které již nikdy neopustí. První báseň, kterou napsal, byla o slunci, ale pak již mluvil pouze o nočních věcech. Výsledkem jeho náboženství byl morální problém – Herkules mezi neřestí a ctností – křížení cest a rozdvojení – které odrážel po celý zbytek svého života – sotva přistoupí na jednu, hned lituje druhé (neřest pro něj znamená kult Ahrimana, duch úzkosti a dobro, to je svrchovaná vůle jógy). Spalnickový konec dětství. Poté porodní žloutenka, znak návratu do dětství (snění po spálové horečce), medový badatel sežraný od much, padlý malý král. Přemítání o hodnotě věku batolete. Inteligence (etym.), neomezené sjednocení, které se od narození stále snižuje; tj. zpitomění. Nanejvýše stoupenci goethovské rovnováhy by mohli usilovat o dokonalost ve čtyřech letech, kdy prostředky lidského vyjádření spadají v jedno s absolutním věděním, ale už je hodně přetvářky a omezení – nástin prenatalní vzpomínky. Nábožná píseň na nebe na nebe noc bengálských ohňů slavnost na vodě rodiče v hospodě – první noční výlet – on, budoucí lemur noci – toť toto dojetí, které bude provázet jeho cestu.

a posedlá, ale její tajemný milenec v ní nezanechal žádnou vzpomínku na své tělo. Objektí neznámem. Provždy jeho.

Tik Tenstrach ji velmi jemně odstrčil, s nejvyšší shovívavostí duše pohnuté duchem neštěstí. Pak se vrátil a se ztraceným pohledem nesmírně kouřil a pil, jako by chtěl zasypat propast beznaděje. Kolem něj létala kola z těl, která vytrhával z života, aby je mohl milovat, těla umírajících, těla mrtvých holčiček, jediná, která směl objímat.

Pokud naneštěstí objal živé tělo, pak, jakmile pocítil ve svém objetí záchvěv nervů, masa a krve, v jeho lebce se prohnaly uragány oběti, na svém čele ucítil oheň magických šňůrek a jeho ruka jemu navzdory našla zlatý srp, který podřezával. Vůně krve sytila jeho šílenství.

Těsně před půlnocí je pan Tik Tenstrach unášen východem z místního kina. Když se vrátil do svého příbytku, hned jej pohltila slizká a smrdutá stínová ústa domu, v němž bydlí, a ucítil na své ruce vlhké, studené a měkké maso pana domácího Isis. Ten právě prošel těžkou zátěží nespavosti a prosí nájemníka o slovíčko. Jeden jako druhý usedli na jednom schodu schodiště. „Všechno je ve všem,“ začal Tik Tenstrach, „a tak již nezbude místo pro nic, co v tom všem mohu dělat? Věřte mi, milý pane Isis, je nejvyšší čas navrátit se zpět. Zpět, ale hodně daleko. Vy jste kandidát věd na všech evropských univerzitách, ó vznešený domovníku, ale nemáte pravdu, měl byste na to zapomenout. Rozumějte mi, nejde o to se vrátit k dostavníkům, plachetnicím a svaté francouzské tradici. A už vůbec ne k prehistorickým obdobím, kde idylický pithecanthrop

s vyčnívající čelistí, sladký člověk přírody ohlodával kost bratrského stehna. Zlatý věk, původní stav synů Slunce, vševědoucí Atlantané, to už by bylo lepší. Ale já bych se chtěl vrátit ještě o mnoho dál, ještě před to, než se na zemi objevil život, než se utvořila nějaká mlhovina a než se ta první roztočila, před bolestné narození vesmíru, v bytosti, absolutní hustota, strašlivá bělost nicoty. Vysavačem na prach nemůžete polknout Boha (víte, co tím myslím), ó Jednoto Všeho."

"Může být, ale přesto... (mechanicky, chemicko-fysicky)," odpověděl pan domácí. Na to Tenstrach Tik: "Ano, já vím, každá technika je dobrá k tomu, abychom se tam mohli vrátit. Vše je katalyzátor, symbol, analogie, simultánnost, koincidence. Právě se vracím z kina..."

(Teorie kina tvar Ducha)

Hadaly z budoucí Isis

Žena Osiris se náhle vzbudila ve svém loži a zapískala píseň Zkázy. Isis si stěžoval, že nemůže rozřešit tuto rovnici kvůli integrálům, zatímco Tik Tenstrach začal v náměsíčné extázi velmi ostře věštit z []:

"Bláznivá povaha universálního determinismu mi rozřezává kosti, a přesto již má na kahánku." „Kdo že..." „On, to jsem já, ale ten druhý, ten velký, ten silný, ten pravý, ten tlustý, ten neomezený, zadní strana zrcadla, kterou odrážím. Ne, kdepak, já se nerozdvojuji materiálně. Víím, co chcete říct..."

(Příběhy rozdvojení...)

Chce se po mně, abych poznal ostatní, pomíjivé obrazy iluze světa, ale já, pane Isis, já, když mám po ruce Všechno, celého Boha, všechno vědění, celou radost bytí

v sobě. Když se já přiloží a přilepí přesně na mé zjevné já
tak, že cítím jeho vliv, a tak, aby zapadlo a splynulo, stačil
by podprahový náraz, který s pláčem hledám ve všech
tmavých koutech zemského okrsku a nic, pořád nic

Já jsem Bůh a ten hmyz omezuje mé vědomí“

Upadl do katalepsie, ztuhl v tetanovém oblouku.

Pan Isis jej vzal jemně do náručí a strčil jej do boudy

